

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **Z. N.**, nar., e. č., státní příslušnost, t. č. pobytem, Brno, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou ze dne 6. 5. 2014, doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a

a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů významných pro azylové řízení. Žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce obecně namítl, že správní orgán svým rozhodnutím porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu.

[4] Zástupce žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 10. 6. 2014, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 12. 6. 2014. Uvedl, že žalobce v Gruzii (kterou i s rodinou opustil v roce 1994) působil ve funkci ředitele odboru mezinárodního obchodu na ministerstvu obrany. Tehdejší politickou a společenskou situaci v zemi nepovažoval za bezpečnou. V roce 1994 byl žalobce po svém odjezdu ze země gruzínskými státními orgány obviněn z vraždy, kterou nespáchal a v roce 2008 byl v nepřítomnosti ve zmanipulovaném procesu odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 15 let. Do České republiky přicestoval v roce 1996, kdy podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou však nezískal.

[5] Okruh právních předpisů, které správní orgán porušil, rozšířil zástupce žalobce o čl. 22 odst. 1 a čl. 31 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), dále též „směrnice 2013/32/EU“.

[6] Dále uvedl, že ačkoliv žalobce skutečně působil na výrobním oddělení, je třeba zdůraznit, že šlo o post na ministerstvu obrany, tudíž byl reálnou součástí vládních struktur. Osoby, které se měly angažovat v době obvinění žalobce z vraždy, již jsou osoby starší, což nemění nic na skutečnosti, že žalobce stále o těchto osobách disponuje celou řadou informací, jimiž se tyto osoby cítí být ohroženy a budou se cítit ještě více ohroženy při nutnosti žalobcova návratu do Gruzie.

[7] Jeden z gruzínských úředníků účastníci se extradičního řízení, uvedl, že pokud budou vyčerpány veškeré právní prostředky k návratu žalobce do Gruzie, někoho na něj „pošlou“. Touto skutečností se správní orgán v souvislosti s *odůvodněností strachu* z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nedostatečně vypořádal.

[8] Obvinění z vraždy vůči žalobci je vykonstruované kvůli jeho aktivitám na ministerstvu obrany. Dle UNHCR nadměrné nebo svévolné potrestání je považováno za pronásledování. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v Gruzii.

[9] V souvislosti s § 14 zákona o azylu je třeba zdravotní stav žalobce posuzovat společně s ostatními důvody. Žalobcův zdravotní stav se sice zlepšil, nicméně v případě, že by musel setrvat v podmínkách gruzínského vězení, by mu hrozilo zhoršení zdravotního stavu a případně i sekundární onemocnění. Žalobce musí dodržovat přísnou předepsanou životosprávu, což je pro jeho zdravotní stav zcela zásadní, a lze si jen těžko představit, jak tuto životosprávu bude dodržovat v podmínkách gruzínského vězení. Žalovaný pouze uvedl, že existují obecné možnosti léčby v Gruzii, ale neuvedl, zdali by měl žalobce možnost takové léčby v gruzínském vězení. Žalovaný se s možnou vážnou újmu na zdraví žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.

[10] Při přezkumu podmínek udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný odůvodnil své rozhodnutí odkazem na judikaturu k čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „EÚLP“). Neuvedl však, z jaké judikatury konkrétně vycházel, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Navíc dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) stačí dosažení minimálního stupně závažnosti, které jednání nebo trestání musí dosáhnout, aby se jednalo o nelidské nebo ponižující zacházení v případě konkrétní osoby. Nárok na ochranu proti mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu mají také všechny uvězněné osoby. V Gruzii sice proběhly volby a situace ve vězeních se změnila, reforma vězeňského systému však vyžaduje dlouholeté úsilí. Vyšetřování mučení a špatného zacházení ve vězeních byla pomalá a postrádala transparentnost. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že je „*nepochybné, že požadovaných změn je třeba mnoho, aby se úroveň vězeňství v Gruzii přiblížila západním standardům...*“.

[11] To, že nedošlo k zlepšení systému vězeňství a podmínek vězňů se celý svět mohl přesvědčit během období od roku 2004 až do současnosti, což potvrdil i ESLP v rozsudku ze dne 3. 3. 2009 v případě *G. proti Gruzii*. Dále v rozsudku ze dne 19. 12. 2012 *J. proti Gruzii*, kdy je osud tohoto vězně do značné míry významný právě pro žalobcův případ, jelikož pan J. trpěl stejně jako žalobce žloutenkou typu C, a i poté, co se u něj projevil první příznaky této nemoci, se mu nedostalo adekvátní léčby. Poté, co byla u pana J. žloutenka v červnu 2007 diagnostikována, nedošlo k žádnému dalšímu lékařskému vyšetření až do října roku 2008. I v dalším rozsudku ze dne 8. 1. 2013 ve věci *J. proti Gruzii*, ESLP znovu poukázal na naprosto mizivou péči o nemocné vězně v gruzínských věznicích. Jedná se o nedávné, a tedy aktuální rozsudky. V případě *A. proti Bulharsku* bylo řečeno, že u vězněných osob domáhajících se ochrany pod čl. 3 EÚLP se budou posuzovat *specifické okolnosti každého případu, jako je například velikost cel, stupeň jejich přeplnění, hygienické podmínky, příležitosti pro možnost odpočinku a vězňův zdravotní stav* (Rozsudek ESLP ve věci *A. v Bulharsko* ze dne 28. 10. 1998, bod 135). Jak již žalobce uvedl výše, vězeňské podmínky je tak třeba posuzovat dohromady s ohledem na žalobcův zdravotní stav.

[12] Žalobce v doplňujícím pohovoru k žádosti o azyl ze dne 16. 9. 2009 poskytl věrohodnou výpověď, že pokud se do Gruzie nevrátí a nezaplatí rodině oběti odškodné, nechají ho zabít. Žalovaný se s touto možností msty ze strany rodiny oběti ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal.

[13] Ústavním soudem došlo nálezem ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13, již podruhé ke zrušení rozhodnutí Ministra spravedlnosti České republiky, a to pro rozpor s čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

Z nálezu Ústavního soudu vyplývá, že ačkoliv Ústavnímu soudu nepřísluší fakticky konstatovat porušení zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání v gruzínských věznicích, může na základě provedených důkazů shledat, že jsou zde podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání stěžovatele hrozí.

[14] Žalovaný tak porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť podmínky v gruzínských vězeních, žalobcův zdravotní stav a strach ze msty ze strany orgánů státu a rodiny poškozeného v souhrnu naplňují porušení čl. 3 EÚLP a u žalobce by došlo ke způsobení vážné újmy dle §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

[15] „Rozpor s mezinárodními závazky České republiky“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nemůže být chápán pouze jako rozpor s čl. 8 EÚLP v souvislosti se zásahem do rodinného života, ale je třeba posoudit, zdali nedojde k rozporu obecně se všemi závazky České republiky. Žalovaný se z tohoto hlediska zcela nedostatečně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[16] Žalovaný ponechal žalobcem doložené materiály v jiném než českém jazyce z důvodu hospodárnosti řízení v původním znění. Uvedl, že odkazy na videozáznam z tiskové konference a oznámení novinářům, že gruzínská ministryně spravedlnosti nedůvěřuje gruzínským soudům nelze nijak ověřit, neboť byly ponechány v původním znění v gruzínském jazyce. V tomto případě se jedná o zásadní procesní pochybení ze strany správního orgánu, a to dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013–34.

[17] Žalobce nemohl realizovat své právo se účinně radit se svým právním poradcem, a to i ve fázi po vydání zamítavého rozhodnutí, ve smyslu čl. 22 směrnice 2013/32/EU. Právnímu zástupci žalobce byla dne 23. 5. 2014 pravděpodobně pochybením státní zástupkyně odepřena možnost setkání se se žalobcem, a to za účelem doplnění žaloby. Doplnění žaloby proto nemohlo zahrnout informace ze země původu po volebním vítězství opozičního kandidáta I. ve vztahu k žalobci.

[18] V řízení byl porušen čl. 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ve kterém jsou stanoveny maximální lhůty, jak dlouho může trvat azylové řízení. Žalobce podal svou azylovou žádost dne 16. 10. 2001 (!) a do dnešního dne nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí ve věci. Posledním zrušujícím rozsudkem krajského soudu byla věc žalovanému předána dne 12. 1. 2011. Žalovaný potřeboval 3 roky a téměř 5 měsíců k vydání dalšího rozhodnutí, čímž překročil jak lhůty v zákoně o azylu, tak lhůty uvedené v článku 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU. Tento postup má samozřejmě zásadní dopad do psychiky a fyzického stavu žalobce a také do jeho schopnosti prezentovat veškeré relevantní skutečnosti s tak ohromným časovým odstupem.

[19] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[20] Žalovaný ve vyjádření ze dne 21. 7. 2014 předně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 5. 2014, a lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 21. 5. 2014. Doplnění žaloby ze dne 10. 6. 2014 je opožděné, na čemž nic nemění skutečnost, že dne 23. 5. 2014 měla být novému právnímu zástupci žalobce odepřena možnost setkání se se žalobcem ve vazební věznici. Ústavní soud nálezem ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13, zrušil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky proto, že ministr spravedlnosti nepočkal na výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, v ostatních částech však ústavní stížnost zamítl.

[21] Na základě nového rozložení politických sil v zemi nelze dospět k závěru, že by trestní stíhání žalobce mohlo být po jeho návratu do vlasti jakkoli zpolitizováno. V průběhu řízení správní orgán získal dostatečné informace o tom, že proces žalobce proběhl standardním způsobem.

[22] I pokud by žalovaný přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin (ve kterých však nikde není konkrétně zmíněna jeho osoba), nezměnilo by to závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[23] V daném případě nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalobcův zdravotní stav je stabilizovaný, musí udržovat předepsanou životosprávu a občas užívá léky na zpevnění cév. Po velké obměně ve vedení věznic došlo k výrazné změně atmosféry ve věznicích k lepšímu. Zdravotní péče a dostupnost léků je ve věznicích adekvátní.

[24] I část rozhodnutí ohledně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu byla dostatečně odůvodněna, žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, nikoli pouze s čl. 8 EÚLP.

[25] Délka řízení odpovídá složitosti případu a žalobce byl o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí vždy náležitě informován.

[26] S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[27] V podání ze dne 7. 8. 2014 žalobce uvedl, že žaloba ze dne 6. 5. 2014 obsahovala obecně stanovené žalobní body, které žalobce upřesnil a rozvinul prostřednictvím svého právního zástupce doplněním žaloby ze dne 10. 6. 2014 (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 50/2013-38).

[28] K tvrzení žalovaného, že v případě žalobce nehrozí, že by bylo jeho trestní stíhání v případě návratu do Gruzie jakkoli zpolitizováno, žalobce poukázal na zprávu MZV USA o situaci lidských práv v Gruzii v roce 2013, v níž se uvádí v části 1 písm. d) Svévolné zadržování a detence, že veřejný ochránce poukázal na případy svévolného zadržování osob v průběhu sledovaného roku 2013. Nevládní organizace, občanská společnost a členové opozičních stran tvrdili, že docházelo k politicky motivovanému svévolnému zatýkání.

[29] Správní orgán nemůže dojít k závěru, že i pokud by byl přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin, nezměnilo by to závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany v rámci

individuálního posouzení případu žalobce, v případě, že se s danými zprávami řádně nevypořádá, jelikož žalovaný pouze předpokládá, že v uvedených zprávách nejsou žádné relevantní skutečnosti k posouzení případu žalobce. Jak vyplývá také z doporučení UNHCR, správní orgán musí vždy zohlednit i obecnou situaci v zemi původu žadatele, a zda v zemi původu nedochází k používání trestního stíhání za účelem pronásledování. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 24/2013-34 přitom jednoznačně vyplývá, že důvodem pro nezohlednění zpráv předložených žadatelem nemůže být pouze skutečnost, že tyto zprávy nejsou předloženy v jazyce, v němž žadatel komunikuje se správním orgánem.

[30] Státní orgány v Gruzii žádným způsobem neobjasnily, dle jakých kritérií rozhodovaly, které případy zneužití moci ve věznicích v minulosti přešetří, přičemž příslušníci opozice tvrdili, že byli jejich aktivisti vystaveni politicky motivovanému tlaku.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[31] Protože soud shledal, že **žaloba je důvodná** a řízení před správním orgánem vykazuje vady uvedené v ust. § 76 odst. 1 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

[32] Předně bylo třeba vyjasnit, v jakých mezích je zdejší soud oprávněn přezkoumávat rozhodnutí žalovaného. Žalobce je povinen již v žalobě, nejpozději v běhu žalobní lhůty, vymezit rozsah, v jakém správní rozhodnutí napadá, a alespoň základním způsobem vymezit důvody, v nichž nezákonnost rozhodnutí spatřuje. S vymezením rozsahu napadení nelze u žalobců zásadně očekávat praktické problémy, s formulací žalobních důvodů je tomu jinak. Znamená vymezení skutkových a právních důvodů, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nicotné.

[33] Při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení, je třeba mít na mysli, že přepjatý formalismus naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují.

[34] Žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejnému subjektivnímu právu, které bylo ohroženo či porušeno, originálně poskytl spravedlivou ochranu. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě nikoli pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Tyto závěry platí o to intenzivněji ve věcech mezinárodní ochrany, ve kterých je žalobce jako žadatel o azyl ve specifické situaci, když se zpravidla neorientuje ve zdejších poměrech a právním řádu, nezná jazyk, nemá zde žádné zázemí, kontakty a je odkázán na vnější pomoc. Formální požadavky

soudního řádu správního a zákona o azylu tak pro něj nejsou lehce splnitelné (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz a rozhodnutí ÚS na <http://nalus.usoud.cz>).

[35] Pojem *žalobní bod* je nutno vykládat ve prospěch žalobce extenzivním způsobem, aby bylo možné naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[36] Žalobce ve včas podané žalobě ze dne 6. 5. 2014 označil napadené rozhodnutí a uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku rozhodnutí. Dále základním způsobem vymezil, jaká zákonná ustanovení žalovaný svým rozhodnutím porušil. V tomto podání absentovaly bližší skutkové důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné. Žalobce však avizoval, že poté, co se s obsahem napadeného rozhodnutí seznámí jeho zástupce, žaloba bude doplněna. Zástupce žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 10. 6. 2014, ve kterém namítané porušení zákonných ustanovení konkrétně odůvodnil. Soud má tedy v nyní projednávané věci za to, že žalobce v zákonné lhůtě podal žalobu obsahující obecné žalobní body, které byly následně doplněny. Tedy, že šlo o konkretizaci a rozvedení již v řádné lhůtě uplatněných žalobních bodů. Částečným doplněním žaloby ze dne 10. 6. 2014, které šly nad rámec původní žaloby ze dne 6. 5. 2014, se zdejší soud pro opožděnost nezabýval (porušení čl. 22 a čl. 31 odst. 3 směrnice 2013/32/EU).

[37] Před přezkumem samotných závěrů žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany, bylo třeba posoudit, zda v řízení nedošlo k procesním pochybením. Za zásadní procesní pochybení žalovaného zdejší soud považuje skutečnost, že žalobcem předložené materiály v jiném než českém jazyce ponechal žalovaný z důvodu hospodárnosti v původním znění s odůvodněním, že si žalobce v řízení zvolil jazyk český a na nutnost opatření překladů dokládáných materiálů byl upozorněn. Žalovaný uvedl, že aby mohl materiály objektivně posoudit, bylo třeba, aby je žalobce opatřil úředním překladem do českého jazyka (viz str. 19 napadeného rozhodnutí). S takovým výkladem § 22 odst. 1 zákona o azylu se nelze ztotožnit.

[38] V souzené věci si žalobce prohlášením o jazyce ze dne 16. 10. 2001 zvolil jazykem řízení o udělení azylu český jazyk. Volba jazyka řízení však automaticky nevylučuje možnost účastníka řízení prokázat svá tvrzení v jiném jazyce, než je zvolený jazyk řízení. V konkrétním případě žalobce předložil řadu materiálů v anglickém jazyce a dále i několik v jazyce ruském a gruzínském. Vzhledem k tomu, že žalobce je umístěn ve vazební věznici v České republice, neovládá bezchybně český jazyk a jeho finanční i organizační možnosti zajištění úředního překladu jsou značně limitovány, je zřejmé, že uvedeným přístupem žalovaného bylo kráceno právo žalobce na tlumočníka ve správním řízení. Volba určitého jazyka řízení je volbou toho jazyka, v němž bude správní orgán s účastníkem komunikovat, což však *a priori* nevylučuje, aby účastník prokázal věrohodnost svých tvrzení i důkazními materiály v jiném než zvoleném jazyce. K těmto závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34.

[39] Rovněž nelze souhlasit s vyjádřením žalovaného k žalobě, že i pokud by správní orgán přistoupil k překladu všech žalobcem doložených cizojazyčných listin, nezměnilo by to závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Bez znalosti obsahu předkládaných důkazů (listin, ale i audiovizuálních nahrávek) nebylo

možné vyloučit, že uvedené podklady obsahují informace způsobilé vydat pro žalobce příznivější rozhodnutí o mezinárodní ochraně.

[40] Byť se uvedené informace neměly týkat přímo osoby žalobce, neznamená to, že nemohly žalovanému přinést významná sdělení např. o poměrech v gruzínských věznicích či o respektování lidských práv v Gruzii. Žalovaný proto pochybil, pokud doložené materiály v anglickém, ruském a gruzínském jazyce odmítl s tím, že bylo povinností žalobce je přeložit do jazyka řízení - češtiny. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu totiž nezakazuje použít v řízení i jiného jazyka, než je jazyk řízení, pokud by to mělo přispět k spolehlivému zjištění stavu věci. V tomto lze odkázat na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013.

[41] Žalovaný tedy postupoval v rozporu s § 50 a § 52 správního řádu, jelikož nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a skutkový stav tak nebyl zjištěn úplně. Za takové situace se zdejší soud nemohl zabývat ostatními námitkami žalobce, které se obsahově týkaly odůvodnění žalovaného k neudělení azylu, případně doplňkové ochrany.

[42] Žalobci je nad to možno dát za pravdu, že žalovaný nespecifikoval, z jakých rozsudků Evropského soudu pro lidská práva vycházel při interpretaci pojmu *nelidské nebo ponižující zacházení či trest*. Pouhé konstatování, že „z jeho judikatury mj. vyplývá, že [...]“ (viz str. 22 odst. 2 napadeného rozhodnutí) nelze považovat za dostatečně určité a srozumitelné odůvodnění právního názoru. Při odkazování na předchozí rozhodovací činnost soudů je třeba specifikovat konkrétní rozhodnutí mj. proto, aby si účastník řízení mohl tato rozhodnutí vyhledat a ověřit, zda se opravdu dají vztáhnout i na jeho případ.

VI. Závěr a náklady řízení

[43] Krajský soud v Brně tedy na základě námitek žalobce shledal, že v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení procesních ustanovení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V dalším řízení žalovaný opětovně zhodnotí přístup k podkladům předloženým žalobcem, ať již se jedná o materiály v anglickém, ruském či gruzínském jazyce. Pokud bude odkazovat na předchozí rozhodovací činnost soudů, odkáže na konkrétní rozhodnutí, o která opírá své závěry.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, avšak nebylo zjištěno, že by mu vznikly náklady řízení. Byl zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, jejímž předmětem činnosti je právní pomoc uprchlíkům a ze spisu nevyplývalo, že by v této souvislosti vznikly náklady řízení.

[45]

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová